

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/301/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714201074
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714201074.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou spoločnosťou: Tomáš Kušnír, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1/ S. D., nar. XX.XX.XXXX, J. XX, H., 2/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, J. XX, H., o zaplatenie 3.693,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 5C 119/2014-78 zo dňa 27. novembra 2014 v zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti včítane závislého výroku o náhrade trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd odporcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 331,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 292,04 eur a spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 331,17 eur od 12.08.2013 až do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 25,- eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého odporcu. Vo zvyšku súd návrh zamietol a odporcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 497 Obchodného zákonníka, § 4 ods. 1, 2, § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy podľa prílohy k zákonu č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 30.6.2006, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 1.5.2004 do 31.12.2007, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1, 2, § 879f ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2, 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že návrh bol podaný dôvodne len čiastočne. Medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Súd posúdil obsah zmluvy a Všeobecné podmienky a má za to, že zmluva medzi účastníkmi bola platne uzavretá a obsahuje síce všetky podstatné náležitosti podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov ako aj náležitosti podľa § 4 ods. 2 z.č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, avšak uvedená RPMN vo výške 5,91 % nebola správne vypočítaná. V skutočnosti v tomto konkrétnom prípade RPMN činí 13,83 %. K uvedenému súd dospel po dosadení základných údajov o úvere (výška úveru 100.000 Sk, výška splátky 1464 Sk/mesačne, počte splátok 120 a poplatku za správu úveru 50 Sk, poplatok za poskytnutie úveru 2000 Sk) do vzorca pre výpočet RPMN uvedeného v prílohe k zákonu č. 258/2001 Z.z. Správna výška RPMN je o viac ako 100 % vyššia ako v zmluve uvedená hodnota.

Aj v prípade, že výpočet RPMN do roku 2006 v zmysle prílohy zákona č. 258/2001 Z. z. bol podľa nesprávneho vzorca, a preto zavádzajúci, táto skutočnosť nemôže byť na ujmu spotrebiteľa a spotrebiteľ nemôže byť zavádzaný nesprávnou výškou RPMN (aj keď vypočítanou na základe právnej úpravy Slovenskej republiky). Správne určená RPMN bola stanovená vzorcom na jej výpočet už v smernici Rady č. 87/102/EHS z 22. decembra 1986 a smernici Rady č. 98/7/ES zo 16. februára 1998 ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. Len tento vzorec na výpočet RPMN reálne odzrkadľuje skutočné náklady spotrebiteľa pri konkrétnom úvere, keďže správne zohľadňuje aj úrokovú sadzbu a ostatné náklady na úver. Tento vzorec na výpočet RPMN mal byť v správnej podobe prevzatý do právneho poriadku Slovenskej republiky. To, že tento správny vzorec nebol prevzatý do právneho poriadku Slovenskej republiky, nemôže byť na ujmu spotrebiteľa.

Vzhľadom na takto výrazne nepravdivý údaj o RPMN súd zastáva názor, že je potrebné v tejto časti zmluvu vyhodnotiť tak, akoby údaj o RPMN chýbal, keďže došlo tým k podstatnému oklamaniu spotrebiteľa. Práve údaj o RPMN patrí k najdôležitejším údajom úverovej zmluvy zohľadňujúci všetky náklady na úver vyjadrené v percentuálnych bodoch. Zjednodušuje tým spotrebiteľovi možnosť porovnať obdobné produkty na trhu a vybrať si pre neho ten najvýhodnejší úver. Ak by navrhovateľ pristupoval k tomuto údaju s odbornou starostlivosťou, nemohol uviesť hodnotu RPMN nižšiu ako bola úroková sadzba (11,50 %), keďže RPMN zohľadňuje všetky náklady na úver, ktorých úrok je len jednou časťou a logicky teda RPMN musí byť vyššie ako je úroková sadzba. Uvedením výšky RPMN 5,91 % právny predchodca navrhovateľa porušil zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o úrovni nákupných podmienok v súvislosti s poskytovaním úveru. Predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý bankou, a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že banka bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako jej to ukladá zákon o bankách.

Tak ako vyplynulo z výpovedí odporcov títo považovali RPMN vo výške 5,91 % za výhodnú a preto aj zmluvu podpísali. Ak by však vedeli, že skutočná RPMN je vo výške až 13,83 %, zmluvu by zrejme nepodpísali. Z uvedeného vyplýva, že odporcovia uzatvárali zmluvu v banke s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré banka pripraví v písomnej podobe a predloží klientovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávanie spotrebiteľa naplnené neboli. Banka ako odborník musela vedieť, že údaj o výške RPMN uvedený v zmluve (aj keď vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 258/2001 Z. z.) je nesprávny a v neprospech klienta skresľuje cenu úveru. Banka neposkytla klientovi objektívny údaj o výške RPMN a voči klientovi postupovala neodborne. Banka (na rozdiel od štátnych orgánov) môže podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konať čo nie je zákonom zakázané a teda mohla a mala v zmluve uviesť pravdivý údaj o cene úveru. Takýmto postupom by banka naplnila zákonnú povinnosť postupovať pri vykonávaní bankovej činnosti s odbornou starostlivosťou. Tento názor vyjadril vo svojom rozhodnutí aj Krajský súd Prešov v rozhodnutí č. k. 3Co/29/2014 zo dňa 14.5.2014 a s ktorým sa Okresný súd Skalica stotožňuje.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú uvedené v § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi ne s poukazom na písm. g/ patrí aj ročná percentuálna miera nákladov: ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže klamlivé alebo nesprávne uvedenie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemôže mať za následok splnenie zákonnej povinnosti uvedenia tohto údaja v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ z.č. 258/2001 Z.z. s tým, že nesprávne uvedenie RPMN by bolo možné hodnotiť ako klamanie spotrebiteľa, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje RPMN, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zo zmluvy o splátkovom úvere ako aj z prehľadu transakcií na úverom účte odporcu mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa na základe úverovej zmluvy poskytol odporcom peňažné prostriedky vo výške 3.319,39 € (100.000,- Sk) ako bezúčelový úver, ktorý sa odporcovia zaviazali splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 48,60 € (1464,- Sk) mesačne vždy do 20. dňa každého mesiaca s tým, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20.7.2006 a konečná splatnosť úveru bola dňa 20.6.2016. Ďalej mal za preukázané, že odporcovia túto sumu čerpali avšak povinnosť riadne splácať dohodnuté splátky nespĺnili a z toho dôvodu navrhovateľ využil svoje právo a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorá nastala ku dňu 11.8.2013 s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Poskytnutie spotrebiteľského úveru odporcom právnym predchodcom navrhovateľa nebolo medzi účastníkmi sporné. Podľa vyjadrenia navrhovateľa ako aj z výpisu z účtu mal súd preukázané, že odporcovia uhradili na splátkach za poskytnutý úver sumu 2.988,22 eur. Súd preto uložil odporcom povinnosť zaplatiť sumu 331,17 eur, ktorá predstavuje poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov v

sume 3.319,39 eur po odpočítaní zaplatených splátok odporcami v sume 2.988,22 eur a vo zvyšku súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Je nepochybné, že sa odporcovia dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto ich súd zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 292,04 eur, čo predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo splátok úveru za obdobie od 21.3.2010 do 11.8.2013. Keďže odporcovia neuhradili dlžnú čiastku ani ku dňu mimoriadnej splatnosti úveru, dostali do omeškania odo dňa 12.8.2013 s dlžnou čiastkou úveru vo výške 331,17 eur. Z toho dôvodu súd uložil odporcom povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania zo sumy 331,17 eur od 12.8.2013 do zaplatenia. Výška úroku požadovaného navrhovateľom zodpovedá Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. a požadovaný úrok je v súlade s ustanovením § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. nakoľko účastníci mali úspech len čiastočný, avšak odporcom, ktorí boli v konaní úspešnejší náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si trovy konania neuplatnili ani nevyčísľili. Pri miere úspešnosti účastníkov súd vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ mal úspech vo výške 8,96 % a odporkyňa vo výške 91,04 %. Čistý úspech odporkyne tak predstavoval 82,08 %.

Súd v súlade s ustanovením § 160 ods. 1 O.s.p. povolil odporcom 1/ a 2/ zaplatenie priznanej sumy v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určil, z dôvodu, že súd má za to, že nie je v schopnostiach odporcov splatiť celý dlh naraz. Z ilustrácie Sociálnej poisťovne bolo zistené, že odporcovia sú zamestnaný, avšak zo mzdy sú im vykonávané exekučné zrážky z dôvodu nedoplatkov na iných úveroch. Odporcovia bývajú u svojho syna, ktorému prispievajú podľa ich možností. Výšku splátky 25 € súd považuje za primeranú k výške priznanej pohľadávky a majetkovým a osobným pomerom odporcov a zároveň má súd za to, že povolením splácania dlhu v splátkach nebudú ohrozené práva navrhovateľa, a to vzhľadom na osobu navrhovateľa a výšku priznanej sumy.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ výlučne v zamietajúcej časti a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok preskúmal, žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie v plnom rozsahu alebo podľa § 221 ods. 1 O.s.p. resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zároveň si uplatnil voči odporcom trovy konania trovy právneho zastúpenia v prvostupňovom a odvolacom konaní, ktoré v odvolacom konaní pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 157,36 eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 10,07 eur s DPH, spolu 167,43 eur. Zdôraznil, že v čase uzatvorenia predmetnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ku dňu 30.06.2006 platil zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006. Následne pripojil výpočet RPMN zodpovedajúci uzavretej zmluve a dospel k záveru, že RPMN je 5,91 %. Zdôraznil, že výška RPMN bola vypočítaná v súlade so zákonom platným v čase uzavretia zmluvy a v zmluve o splátkovom úvere je teda uvedená v súlade s daným zákonným výpočtom. Odvolateľ preto nevidí dôvod na posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov, keďže jeho právny predchodca postupoval v zmysle účinných zákonných ustanovení. Ďalej odvolateľ zastáva názor, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, teda absolútny obchod. Odvolateľ poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo 3/2011, 6MCdo/4/2013 a na viaceré rozhodnutia Krajských súdov.

Odporcovia 1/ a 2/ odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.) oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu v zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. b) O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť či prvostupňový súd dospel k správneému záveru, že RPMN uvedená v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola uvedená správne v dôsledku čoho bolo potrebným úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predovšetkým je potrebné prisvedčiť prvostupňovému súdu, že logicky RPMN za úver nemôže predstavovať nižšiu hodnotu ako samotná úroková sadzba pričom v danom prípade RPMN v Zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená v rozsahu 5,91 % a základná úroková sadzba 11,50 %. Na druhej strane ale prvostupňový súd ďalej konštatuje, že RPMN v predmetnej zmluve je v súlade so zákonom účinným v čase jej uzavretia.

Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 251/2001 Z.z. v znení ku dňu 30.6.2006 do jeho novelizácie zák. č. 264/2006 Z.z. účinnéj od 1.1.2006 v prílohe obsahoval vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch, taký ako použil pri výpočte RPMN navrhovateľ v podanom odvolaní. RPMN v predmetnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.06.2006 bola teda vypočítaná v súlade s týmto zákonom. Je tiež známou skutočnosťou, že do pôvodného znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, do jeho prílohy o výpočte RPMN už pri jeho tvorbe sa dostal nevhodný vzorec na prepočet ukazovateľa v dôsledku čoho celková cena pôžičky, ktorú má RPMN odzrkadľovať bola opticky zhruba o polovicu nižšia. Podľa uvedeného vzorca správna by bola len vtedy, ak by klient splatil požičané peniaze jednou splátkou na konci doby splatnosti, čo nebol daný prípad. Až po štyroch rokoch v novelizácii Zákona o spotrebiteľských úveroch zák. č. 264/2006 Z.z. s účinnosťou od 1.7.2006 došlo k zmene tohto vzorca, v prílohe č. 1 bola obsiahnutá základná rovnica, v prílohe č. 2 príklady výpočtov RPMN, v prechodných a záverečných ustanoveniach k zák. č. 264/2006 Z.z. k úpravám účinným od 1.7.2006 bolo ustálené, že právne vzťahy ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, aby vzorec pre výpočet RPMN preto nepôsobil retroaktívne.

Na základe vyššie uvedeného je potom nevyhnutné uzavrieť, že RPMN uvedená v predmetnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere a uvedená a vypočítaná v súlade s prílohou zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, i ak by si veriteľ ako dodávateľ (v danom prípade Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava) bola vedomá nesprávnosti daného výpočtu RPMN, bola napriek tomu viazaná citovaným zákonom a RPMN v zmluve bola povinná uviesť podľa predmetného výpočtu. Pokiaľ aj súd prvého stupňa argumentuje tým, že správne určená RPMN bola stanovená vzorcom na jej výpočet už v smernici Rady č. 87/102/EHS z 22. decembra 1986 a smernici Rady č. 98/7/ES zo 16. februára 1998, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, pričom zákonodarca tieto normy nesprávne prevzal do právneho poriadku Slovenskej republiky, treba mať na zreteli nasledovné. Smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Smernica je teda adresovaná členským štátom (a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám ako nariadenie), ktoré majú povinnosť ju transponovať (prebrať) v predpísanej lehote do svojho vnútroštátneho právneho poriadku. Preto súdom prvého stupňa tvrdené nesprávne prebratie spôsobu výpočtu RPMN zákonodarcom do vnútroštátneho právneho poriadku nemôže byť predovšetkým na ujmu samotného právneho predchodcu navrhovateľa - poskytovateľa úveru, ktorý rešpektoval a riadil sa platnou právnou úpravou. Pokiaľ sa štátne orgány nestotožňujú so znením zákona, v právnom štáte je vždy potrebné využívať iba legálne prostriedky vedúce k zániku jeho platnosti alebo účinnosti, či už cestou zákonodarcu alebo Ústavného súdu, ale nie je možné tento zákon počas jeho platnosti a účinnosti neakceptovať. Záver prvostupňového súdu, na ktorom založil napadnutú zamietajúcu časť preskúmaného rozsudku, že RPMN v predmetnej zmluve nie je správne uvedená, v dôsledku čoho bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov preto nie je správny. Súd sa tak bude musieť zaoberať oprávnenosťou uplatneného nároku v časti uplatnených úrokov a poplatkov i z ostatných hľadísk na ochranu spotrebiteľa, z ktorých predmetný právny vzťah vzhľadom na prijatý záver neskúmal. Druhá odvolacie námietka sa týkala posúdenia daného vzťahu podľa ust. Obchodného zákonníka, ktorú odvolací súd vyhodnotil nedôvodnou a stotožnil sa so závermi prvostupňového súdu o tejto otázke.

Predmetná zmluva o poskytnutí úveru je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, kde na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Na uvedený právny vzťah je potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch,

a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Ide o spotrebiteľskú zmluvu aj vzhľadom na to, že bola uzavretá v čase keď sa na tento typ zmluvy výslovne nevzťahovali ustanovenia občianskeho zákonníka, avšak v tomto prípade je nutné aplikovať smernicu č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorú Slovenská republika prebrala. V rámci eurokonformného výkladu sa ochrana spotrebiteľa vzťahuje na všetkých spotrebiteľov, bez ohľadu na to, či uzavreli zmluvu podľa občianskeho zákonníka alebo iného predpisu. Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady č. 93/13/EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Predmetná zmluva - Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 30.6.2006 má charakter spotrebiteľskej zmluvy a to konkrétne spotrebiteľského úveru, a preto pri právnom posúdení veci aplikoval na zmluvu ustanovenia občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľa a tiež zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ktorou bol návrh zamietnutý a v závislom výroku o náhrade trov konania s použitím ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a v zrušenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu v ďalšom konaní bude posúdiť, či a ak áno v akom rozsahu vznikol navrhovateľovi nárok na návrhom na začatie konania uplatnené úroky a poplatky. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.